

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **M. B.**
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
v Hradci Králové, Šafaříkova 666

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem v Praze, Nad Štolou 936/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze den 23. března 2018, č.j. OAM-802/ZA-ZA11-HA11-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje.

I. **Obsah žalobních bodů**

2. Žalobce zdůraznil, že má za to, že správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4, § 51 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a v souvislosti s tím i ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Správní orgán se dle jeho názoru nedůsledně zabýval důvody ohrožení jeho osoby pro případ nuceného návratu do vlasti. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně poukazoval na zdravotní problémy, se kterými se potýká, tedy HIV, hepatitida a závažné psychiatrické problémy, které u něho několikrát přerostly k pokusu o sebevraždu. V zemi původu přitom není dostatečně zajištěna dostupnost léčby těchto onemocnění. Žalobce tak měl za to, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, neboť v případě návratu do Tunisu by byl život žalobce absencí účinné léčby ohrožen. Uvedl, že bohatí nebo vysoce postavení lidé mají přístup ke zdravotní péči, případně jezdí za účelem léčení do Evropy. Lidem jeho sociální vrstvy je však zdravotnictví nepřístupné a rovněž tak i léky. Žalobce tak měl za to, že žalovaný nemohl vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak ukládá správní řád.
3. Žalobce byl názoru, že mu měl být s ohledem na výše uvedené udělen azyl z humanitárních důvodů, protože se v jeho případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, který si zaslouží mimořádný ohled. Na humanitární azyl není právní nárok, což má za následek, že o udělení azylu pro tento důvod je rozhodováno jen na základě volného správního uvážení a že nelze výlučně o něj požádat. Jelikož se v daném případě jedná o správní uvážení, soud může přezkoumat rozhodnutí, ve kterém bylo použito, jen po stránce formální a po stránce věcné jen v tom, zda správní orgán nepřekročil stanovené hranice. Jinak je tomu v odůvodnění výsledků úvahy, kdy správní orgán neudělil azyl podle § 14 zákona o azylu, to musí obsahovat osvětlení, jaké úvahy správní orgán k uvedenému závěru vedly, jinak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což představuje vadu řízení, pro kterou žalobce navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný k podané žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by bylo porušeno některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, či zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR, a proto na rozdíl od právního zástupce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné.
5. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu, které považuje za aktuální, zcela dostatečné a objektivní a konečně i na napadené rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se rovněž zabýval podrobným způsobem možností udělení azylu z humanitárních důvodů, avšak neshledal opodstatněnost k tomuto postupu, neboť ze zjištěných informací z objektivních zdrojů – Informace organizace International SOS v zemi původu č.j. BMA10380 „Dostupnost léčby HIV, hepatitidy C, trombózy a psychiatrické léčby, včetně dostupnosti léků“ ze dne 19. 1. 2018 je zřejmé, že v zemi původu má žalobce léčbu zdravotních obtíží dostupnou, včetně potřebných léků a psychiatrické péče /č.l. 10 – 11 rozhodnutí/. Dle přesvědčení žalovaného je rovněž pasáž

týkající se neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu řádně odůvodněna. Kvalitativně vyšší úroveň zdravotní péče v ČR než v Tuniské republice není důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany a ani v ČR není veškeré zdravotnictví zdarma /zpoplatněny jsou některé léky, zdravotní pomůcky, stomatologické úkony, náhrady apod./ Česká republika by neměla sloužit jako bezplatná nemocnice pro cizince, kteří si zde hodlají vyléčit své zdravotní potíže na úkor daňových poplatníků, nadto si žalobce své zdravotní obtíže způsobil sám svým zavrženíhodným životním stylem. Zdravotní problémy žalobce ani nespádají do potíží bezprostředně život ohrožujících, které by v případě nemožnosti léčby v zemi původu byly důvodem k udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, žalobce je dokonce schopen pracovat.

6. Dále žalovaný upozornil, že určitá forma mezinárodní ochrany žalobci nebyla udělena ani ve Švýcarsku či SRN. V průběhu správního řízení žalovaný rovněž nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž v tomto směru odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
8. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 3. 10. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělil, že se narodil v Tuniské republice, konkrétně v Tunisu, kde se rovněž nacházelo jeho poslední místo bydliště. Uvedl, že se domluví arabsky, italsky, španělsky, německy, francouzsky a trochu anglicky. Je svobodný a bezdětný. V Itálii byl členem radikální politické strany, v současné době již členem této strany není, vystoupil z ní v roce 2007, když byl ve vězení, z kterého byl propuštěn v roce 2012. Uvedl, že je katolík. V roce 1999 vycestoval z Tuniska do Itálie, kde pobýval do roku 2012 a nezískal tam žádné povolení k pobytu. Od roku 2012 pobýval ve Švýcarsku, kde požádal o azyl, byl zaměstnán jako zahradník a dostal i byt. Celkem tam pobýval 5 měsíců a poté odjel do Německa, kde opět požádal o azyl, ale rovněž mu nebyl udělen. Po dalších pěti měsících přijel do České republiky, kde také požádal o azyl, následně v roce 2013 vycestoval do Německa, kde byl přibližně 3 roky a následně odjel do Lucemburska. V Německu se pohyboval nelegálně a v roce 2017 požádal v Lucembursku o azyl. Následně přijel znovu na území České republiky v rámci dublinského transferu z Lucemburska. Konstatoval, že legálně ve státech Evropské unie nikdy nepobýval. Svůj zdravotní stav označil za špatný, neboť trpí vážnými nemocemi a depresi. Čtyřikrát se pokusil o sebevraždu. Požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že se v České republice potřebuje usadit, pracovat a vyléčit. Jeho cílem je žít jako normální člověk. Uvedl, že v Itálii nepožádal o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv tam žil již od svých 14 let, neboť nevěděl, že něco takového existuje a nepátral po tom.
9. Dále ze správního krajský soud zjistil, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 3. 10. 2017 za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka. V jeho průběhu žalobce uvedl, že utekl ze své vlasti v roce 1999 kvůli svému otci,

který byl zlý na něho i jeho matku. Pochází z velmi chudé rodiny a měl špatné dětství. Ve svých 10 letech začal pracovat v pekárně, živil svého bratra i sestru. Ve svých 14 letech vycestovala do Itálie a chtěl tam začít žít a pracovat a posílat peníze své rodině v Tunisku. Vypověděl, že má vysokou školu, absolvoval 3 roky. Je nemocný a chce se léčit. V jeho vlasti je špatných zdravotní systém a navíc je placený. Uvedl, že HIV má od roku 2004, dále má hepatitidou, užívá prášky na deprese z důvodu svých opakovaných pokusů o sebevraždu. Chce zde v klidu žít a pracovat. Z důvodu své nemoci potřebuje žít v zemi, kde se bude moci vyléčit. Uvedl, že se nevrátí do země, která nemá peníze. Na podporu svých tvrzení předložil žalobce správnímu orgánu lékařské zprávy z Centre Hospitalier de Luxembourg, dále zprávu o ambulantním vyšetření z Kliniky infekčních nemocí Fakultní nemocnice v Hradci Králové ze dne 6. 1. 2017, lékařskou zprávu z psychiatrické ambulance v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 11. 2017 a dohodu o provedení práce se zaměstnavatelem panem D. N. ze dne 15. 2. 2018.

10. Ze správního řízení rovněž patrné, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí. Poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 8. 11. 2013. Správní řízení o žádosti bylo dne 10. 1. 2014 zastaveno dle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť žalobce se nedostavil bez závažného důvodu a stav spisového materiálu neumožňoval správnímu orgánu ve věci rozhodnout. Dále správní orgán konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že se chce usadit na území České republiky, najít si práci a vyléčit se za své nemoci. Žalobce v průběhu správního řízení doplnil, že lidé v Tunisku neuznávají náboženskou odlišnost a v zemi dochází k zatýkání nevinných lidí, jejich bití a mučení, přičemž jejich práva nejsou respektována a je s nimi zacházeno nelidským způsobem.
11. Krajský soud přistoupil k hodnocení žalobních námitek z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Podle § 12 uvedené právní úpravy se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědi žalobce učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Žalobce ve své žádosti jmenovitě uvedl, že v zemi původu nebyl veřejně či politicky aktivní, nesdělil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by vyvíjel politickou či veřejnou činnost. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Krajský

soud má za to, že žalovaný svůj názor na politickou situaci v Tunisku řádně odůvodnil a s vyslovenými závěry, dle nichž v Tunisku existuje svoboda názoru, myšlení, projevu, informací a publikování, ale je omezena především v případech, kdy se týká kontraverzních témat, se krajský soud ztotožňuje.

13. Žalovaný se rovněž zákonným způsobem vypořádal s tvrzením žalobce ohledně nedostatečného respektování svobody vyznání ze strany tuniské společnosti. Učinil tak na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje. Lze se rovněž přiklonit k závěru, že pouze příslušnost žadatele o azyl k určité komunitě, v žalobcově případě ke křesťanské komunitě, jejíž příslušníci mohou být v některých případech státními orgány znevýhodněni, nepředstavuje důvod, pro který lze mezinárodní ochranu udělit ve smyslu shora vzpomínané právní úpravy.
14. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 citovaného zákona.
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný této souvislosti zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku zdravotnímu stavu. Lze souhlasit s názorem, že žalobce je svéprávnou a práce schopnou osobou. Nelze rovněž přehlédnout výpověď žalobce, v níž uvedl, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal mimo jiné z důvodu, že chce v České republice vyléčit své nemoci. Z lékařských zpráv nepochybně vyplývá, že v roce 2006 byla žalobci

zjištěná HIV infekce a nyní trpí také chronickou virovou hepatitidou C. Z lékařské zprávy z psychiatrické ambulance z roku 2017 vyplývá, že se žalobce pokusil 4× o sebevraždu. Žalovaný provedl ve správním řízení podrobné hodnocení zdravotního stavu žalobce ve vazbě na dostupnost a možnost poskytnutí lékařské péče v Tunisku hodnocené na základě informací, které si žalovaný za tímto účelem opatřil. V napadeném rozhodnutí pak provedl podrobný rozbor se závěrem, že žalobcovy potíže nespádají do zdravotních potíží bezprostředně život ohrožujících, které by v případě nemožnosti léčby v domovském státě byly důvodem i udělení humanitárního azylu. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze ve výjimečných případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Lze rovněž konstatovat, že žalovaný svoje úvahy řádně odůvodnil, krajský soud se s nimi ztotožňuje, v plném rozsahu na ně odkazuje a žalobní námitku, že se v projednávané věci jedná o případ zvláštního zřetele, považuje za nedůvodnou.

17. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
18. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 12 až 14) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém případném návratu do země původu jakékoliv problémy s tuniskými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností, že by žalobci

v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu č. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že z aktuálních informačních pramenů nelze dovodit, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tedy v souladu se zákonem dospěl na základě provedeného správního řízení k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu tak neudělil.

20. Krajský soud rovněž konstatuje, že z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a ani ze zjištění správních orgánů nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Ten proto nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.
21. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. července 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně